תום' הרא"ש

. והאי דקתני במתניתין ביום

השביעי משום די הושע נקטיה: הכא קמ״ל סופן אע״פ שאין תחלתן. והאי דנקט מתניתין יום ראשון

משום ר' יהושע ור' עקיבא

נקטיה: **איני** והא כי אתא

נקטיה: אני הוא כי הוא רבין כוי. אע"ג דאליביה דר' אליעזר קאמר מ"מ פריך ליה דלא אשכחן תנא דס"ל סופן אע"פ שאין

. תחלתז הלכר לא מיבעיא

הפסקה בשלישי כדקאמר

רבא לעיל נדה שהפרישה בטהרה בשלישי שלה אלמא בלא הפרשה אינה יכולה לספור. חומרא

בעלמא היא ומדרבנן ואינה נמנעת בשביל זה מלטבול

כיוז שטבילה בזמנה מצוה

כיון שטבילה בומנה מצחה ואפילו בעיא הפסקה מן התורה טובלת דשמא הפסיקה ולאו אדעתה כיון

דבאיזה יום שהפסיקה מועלת הפסקתה אבל אין

מועלת הפסקתה אבל אין לחוש ולומר שמא בדקה ביום ראשון של ספירה ואיכא תחלתן וסופן שבאתה שעתה שבדקה

שבאווה שבועה שבוקה זה: לאו מי אוקימנא כרי עקיבא. משמע דרי חנינא לא מיבעי ליה לאוקומי כרי עקיבא דאתיא שפיר כרי

אליעזר. מתוך כך נראה דהלכה כרב דסופן אע״פ

שאין תחלתן. דסוגיין דסוף המפלת כוותיה וכ״ש בתחלתן ואע״פ שאין סופן.

מיהו יש לדחות דר' חנינא

נמי לא מיתוקמא כר׳ אליעזר דכיון דלא בעינן ספורי׳ לפנינו בכל הימים

דבעי סופן ותחלתן ולאו מדאורייתא הלכך מטבלינן

. לה משום טבילה בזמנה מצוה. וכי פריך הכא לרב הוה מצי לאקשויי.

לה בשום ענין כר' אליעזר

. ולישנא משמע כן דקאמר

. לאו מי אוקימנא כר׳ עקיבא משמע אפי׳ ליתא לדרב: ז'

. ספורים לפנינו דחשבינן . להד יום ספירה אע״פ שלא

. זפסיקה בטהרה כיון שיום

. הספירה בדקה ומצאה טמא

ספורים לפנינו לגמרי גבי שומרת יום לענין זבה גדולה אפשר דבעינן ספורים לפנינו כגון שבאת

לפנינו בין השמשות. והא דקתני בין השמשות אמרה ראיתי ה"פ באתה לפנינו

בין השמשות ואמרה טמא ראיתי אבל לא אמרה

שהראיה - השמשוח

י זשביעי משום ר׳

לרבי אליעזר מהו תחלתן וסופן בעיגן והכא

תחלתן איכא סופן ליכא או דילמא תחלתן

אף על גב שאין סופן אמר רב יהיא היא

תחלתן אע"פ שאין סופן ורבי חנינא אמר

תחלתן וסופן בעינן הכא תחלתן איכא סופן

ליכא מיתיבי ושוין בזב ובזבה שבדקו עצמן

יום ראשון ויום שמיני ומצאו מהור שאין

להם אלא שמיני בלבד מאן שוין לאו רבי

אליעזר ורבי יהושע לא ר' יהושע ור' עקיבא

אמר רב אבא אמר רב ירמיה בר אבא אמר

רב נדה שהפרישה במהרה בשלישי שלה

א) לעיל כט. [יח:], ב) [לעיל ל.],
ג],
ג) [ל״ל דמניא],
ד) [סנהדרין קט.],
ד) בס״א: וכל, ז) רש״א מ״ו,

לרבי אליעור. דמכשר בבדיקת שביעי עם הרחשון: מהו. דלרבי והבא קמ"ל חופן אע"פ שאין תחלתן. ואם תאמר "(א"כ) לרב בו אבגד מיי פיו מהלי

כל זבה לריכה הפרשה ביום שפוסקת בו כמו נדה ואמאי

ג' הוה ניחא וי"ל דליכא למידק הכי לאפי' אי סגי בהפרשת שלישי לרבי במוה בדיקה דקודם המנחה: רב אמר היא היא אליעזר לא סגי דלא תני שבדקה תחלתן אע"פ שאין טופן.

ביום ראשון משום פלוגתא דרבי יהושע ורבי עקיבא כמו ראשון ושמיני דקאמר רב לרבי אליעזר היא היא ולא תני במתני' אע"ג דלר' אליעזר הוי רבותא טפי משום דלא מיתני ליה תו פלוגתא דר' יהושע ור׳ עקיבה: שבטה דנרה ושנים דויבה. מכהן אין יכול לדקדק דלא בעינן ספורים בפנינו מדטובלת אע"פ שלא הפסיקה בטהרה ולא בדקה נמי בתחלת ספורים דאע"ג דלא בעינן ספורים בפנינו בזבה קטנה בזבה גדולה בעינן ועוד דסוף סוף סגי לה במה שבדקה ביום הספירה ומלאה טהורה דאי אין בדיקת סוף היום עולה לספירה לא היה מקנה לבנות ישראל אלא אם כן יבדקו בעליית עמוד השחר דספירת לילה אינה ספירה:

יהושע ודאי אין להם אלא שמיני בלבד דאף ע"ג דחליא מילתיה בבדיקה ומונה ימים הבדוקין אפילו בסירוגין הני מילי בראשון קחני במתני' שבדקה עלמה יום ראשון הא כבר בדקה עלמה ושביעי דחזו לאילטרופי לחד מנינא אבל שמיני לאו מסדר ספירת מאחמול והפרישה בטהרה ואי הוה אומר דלא בעינן הפרשה ביום

הראשון הוא ולא מלטרף ולר׳ עקיבא נמי אין לו אלא שמיני בלבד שמא ראה בינתים ומכאן ואילך לריך לספור ששה אלא לרבי אליעזר מי מחזקינן כל ז' בטהרה משום בדיקת ראשון דהוו תחלתן בטהרה או לא: היא היא. טהורין: לאו רבי אליעור ורבי יהושע. דאע"ג דפליגי עליה דרבי עקיבא בראשון ושביעי הכא מודו: לא רבי יהושע ורבי עקיבא. כדפרישית אבל לרבי אליעזר הואיל ותחלתן בטהרה מחזקינן לכולהו בטהרה: ככותאי אמרה לשמעתיה. בפרק בנות כותים (לעיל דף לג.): דלא בדקה עד שביעי. דלח הוי תחילת ימי ספירה בטהרה דלא בדקה ברחשון משהפרישה בבין השמשות של שלישי לזיבה שראתה בו ביום עד ז' לספירה ותרי קולי אשמועי' רב בספירה: החם. דאמר רב לעיל דמטהר רבי אליעזר בבודק ראשון ושמיני אשמועינן תחלתן אע"פ שאין סופן: והכא אשמועינן סופן הע"פ שהין מחלתן. דמשום בדיקת ז' מחזקינן כל ששה לפניו בטהרה הואיל ופסקה בשלישי. ומיהו הפרשה בטהרה בעינן דמשהוחזק מעין פתוח ליכא לאחזוקי בטהרה עד שתבדוק ותמלא שפסק כדאמרינן במתני׳ [סח.] דהפרשה בטהרה בעינן: איני. לרב פריך דלא בעי ספורין (ב) ובודקין ודאי וקיימא לן בהמפלת (לעיל דף כט:) דשבוע קמא בלילותא מטבלינן לה כל ליליא דילמא השתא שלמו שבעה של טומאת זכר ביממא לא מטבילין לה לספוקה ביולדת בזוב ולמימר בכל יומא היום כלין ז' נקיים שאחר טומאת לידה ומשום הכי לא מטביליו לה דאי נמי מתרמי האידנא ז' של נקיים משום דטבילה בזמנה מצוה ונדה ויולדת טבילתן בלילה חבה טבילתה ביום לא הויא ספירה הואיל ולא ספרה בפנינו עד שתשב בפנינו שבוע טהור: יום אחד טמא ראיתי. ואיני יודע אימתי ואפילו היום י"ל זהו ואינה יודעת אם יום ראייתה בימי נדה אם בימי זבה מטבילין אותה משום טבילה בזמנה

סופרתו למנין שבעה נקיים נדה ספירה למה לה אלא אימא זבה שהפרישה במהרה בשלישי שלה יסופרתו למנין ז' נקיים אמר ליה רב ששת לרב ירמיה בר אבא רב ככותאי אמרה לשמעתיה דאמרי יום שפוסקת בו סופרתו למנין ז' כי קאמר רב ילבר משלישי בר משלישי פשימא לא צריכא יכגון דלא בדקה עד שביעי ואשמועינן התם תחלתן אע"פ שאין סופן והכא קמ"ל סופן אע"פ שאין תחלתן דמהו דתימא תחלתן אף על פי שאין סופן הוא דאמרינן דאוקמינהו אחזקייהו אבל סופן אע"פ שאין תחלתן לא קמ"ל איני והא ©כי אתא רבין אמר מתיב ר' יוסי ברבי חנינא מועה ולא ידענא מאי תיובתיה שבוע, קמא דאתיא לקמן בלילותא מטבלינן לה ביממא לא מטבלינן 🐵 לה ואי ס"ד לא בעינן ספורין לפנינו ביממא גמי נמבלינה דילמא יולדת זכר בזוב היא ועבדה לה ספורין אלא לאו שמע מינה בעינן ספורין בפנינו ולאו מי אוקימנא יכר"ע דאמר בעינן ספורין לפנינו ומנא תימרא דלרבנן לא בעינן ספורין לפנינו ידתנן מועה שאמרה יום אחד ממא ראיתי ממבילין אותה מ' מבילות ז' לנדה ותרי לזיבה בין השמשות ממא ראיתי ממבילין אותה י"א מבילות י"א מאי עבידתייהו אמר רב ירמיה מדפתי כגון שבאת לפנינו בין השמשות והויין תמני לנדה ותלת לזיבה לא ראיתי כל עיקר מטבילין אותה מ"ו טבילות אמר רבא האי דינא דלא דינא דייני בגלחי ידאית ליה תורא לירעי חד יומא דלית ליה תורא לירעי תרי יומי אתרמי להו יתמא בר ארמלתא יהבי ליה תורי אזל נכסינהו אמר להו ∘דאית ליה תורא לשקול חד משכא דלית ליה תורא לשקול תרי משכי אמרי ליה מאי האי דקאמרת אמר להו סוף דינא כתחלת דינא תחלת דינא לאו מאן דלית ליה עדיף סוף דינא נמי מאן דלית ליה עדיף הכא נמי ומה היכא דאמרה ראיתי סגי לה אי בתשע מבילות אי בי"א מבילות היכא דקאמרה איהי לא ראיתי בעיא חמש עשרה מבילות אלא אימא הכי ראיתי ואיני יודע כמה ראיתי אי בימי גדה ראיתי או בימי זיבה ראיתי

מטבילין אותה מ"ו טבילות אתאי קמן ביממא יהביגן לה שב לגדה מצוה: משע טבילות ז' לנדה ותרתי לויבה. וכגון דאתאי לקמן ביממא ומטבילין אותה הלילה שמא נדה היא והלילה כלו ז' ימי נדה וכן לליל יום ז' וכן כל ליל שבוע זה וטפי לא איכא לספוקי ותרתי לזיבה ביממא ביומא דאתאי לקמן מטבילין לה דלמא אתמול חזאי וימי זיבה הוו והואי שומרת יום כנגד יום ולמחר נמי טבלה דילמא ביומא דאחאי לקמן הוא דחואי וטפי ליכא לספוקי. אבל אחיא לקמן בליליא איכא י׳ טבילות ח׳ לנדה וב׳ לויבה דההוא ליליא גופיה איכא לספוקי השתא זמן טבילתה וכן כל לילות שבוע זה ולמולאי שביעי נמי טבלה משום דילמא בליליא דאתאי קמן חואי והשתא הואי זמן טבילה. והאי דלא קא תני יי טבילות משום מילתא דלא פסיקא היא דהא כי אתיא ביממא ליכא אלא ט׳ אבל ט׳ פסיקא ליה דבציר מהכי ליכא והכי מוקי לקמן: מאי עבידהייהו. אם באתה ביום או בלילה ואומרת בין השמשות טמא ראיתי אין כאן טבילה יחירתא דהא כי אמרה נמי יום טמא ראיתי ואיני יודע מחי אם בימי נדה ואם בימי זיבה מספחי ליה דילמא האידנא ביום שבאת לפנינו חואי: **תמני לנדה**. כגון באת לפנינו בין השמשות של ערב שבת טובלת מיד בלילי שבת שמא השחח זמן טבילתה וכן כל שבוע זה ולילי שבת הבאה שמא בין השמשות שבאת לפנינו ראתה ולילה היא ומשכה ז' ימי נדה עד עכשיו ולפי שיום שבת היה תחלת נדתה הרי ח' טבילות לנדה וחלת לזבה דמטבילין לה בין השמשות דאתאי לקמן דילמא בין השמשות דאתמול חואי ומיום ה' בשבת היה ושמרה ערב שבת כנגד יום ה' וטובלת בין השמשות עד שלא תחשך דשתא עדיין יום הוא וראוי לטבילת זוב ולמחר בשבת נמי טבלה שמא בין השמשות דאתמול כשבאת לפנינו ראתה ומיום ששי היה והיום טובלת ליום כנגד יום ובאחד בשבת נמי טבלה משום ספק ההוא בין השמשות גופיה שמא לילה הוא כשראתה ובאת לפנינו ובכלף יום השבת הוי ראשון וא׳ בשבת הוי שימור וטבלה: האי דינא דלא דייני בגלחי. דין זה שאינו דין היו דנין באותו מקום: לירעי חד יומא. כל בהמות העיר: אול יסמא. שלא היה לו שור וכפאוהו לרעות בהמותיהן ב' ימים: **נכסינהו.** שחטן: **כמה ראיתי.** אם א' אם ג': שב לנדה. באתה בשבת טובלת למולאי שבת שמא באחד בשבת ראתה תחלה וכן עד לילי שבת הבאה ולילי שבת בכלל שמא בשבת שבאת לפנינו ראתה ואותו היום לבד ראתה:

הגהות הב"ח

(h) גם' וקיימא לן שבוע קמא: (כ) רש"י ד"ה איני וכו' ובדוקין ודאי הס"ד ואמ״כ מ״ה וקיימא לן וכו׳ זכר הס״ד ואמ״כ מ״ה ביממי לא וכו׳ של נקיים והוה זכר הס"ד וחח"כ מ"ה ביממי לא וכו' של נקיים והוה בעיא טבילה כו' משום דענילה בזמנה מלוה דבדה דענילה בזמנה מלוה דבדה ייולדת וכו' ולא ספרתן : בפנינו

מוסף רש"י

מתיב ר' יוסי ברבי חבינא. אדר' יהושע כן לוי מתני חדא דמיירי באשה טועה, שלא ידעה אימתי לדה, והתם (לעיל כט.) קתני ינוט, ואוט (נשיל כנו) יקעהי לה וקלמר רצין לא ידענא מאי מיוצחל, דר' יוסי, דלאו מיוצחל היא, והתם מפרט טעמל (לעיל יח:). דאית ליה תורא לירעי חד יומא. כך היה מנהגם, מי שהיה לו שור אחד רועה כל בהיה כו שור חחד רועה ככ בהמות העיר יום אחד, ומי שאין לו בהמה מגלגלין עליי לרעות כ' ימים (סנהדרין קם: באנשי סדום). אמר להר. יתמי למרי דתורא דאית ליה